

bliver genstand for en folkeafstemning i Danmark i 1991 eller 1992.

Under disse omstændigheder havde det været særdeles ønskværdigt, om regeringen – mest naturligt gennem Markedsudvalget – havde inddraget Folketingets partier (og eventuelle andre) i et indgående studiekredsarbejde og debat. Hver en time anvendt hertil i (for)sommeren 1990 havde givet betydelige afkast, når vanskelighederne i forbindelse med den forudselige folkeafstemning kommer til at tårne sig op.

Et flertal i Markedsudvalget lagde første gang op hertil i Markedsudvalgets møde den 20. april 1990. Ved den lejlighed og utallige gange senere er det præciseret, at der var meget stort behov for indgående drøftelser såvel af helheden som af de mange særdeles vigtige enkeltaspekter i nybrudsplanerne omkring den politiske union.

Fremskridtspartiet finder det derfor overordentlig kritisabelt, at regeringen ikke har været til at råbe op til en sådan analyse. Hverken i forbindelse med forberedelserne af udenrigsministrenes møde den 21. april 1990, regeringschefernes den 28. april 1990, udenrigsministrenes den 7., 19. og 20. maj 1990, de faste repræsentanters møderække, der begyndte den 11. maj 1990, eller afgivelsen af indlægget af 9. maj 1990 vedrørende den danske mindretalsregerings ønsker til drøftelse af, hvilke emner der skal med under forberedelsen af den politiske union, som præsident Mitterrand og forbundskansler Helmut Kohl krævede i deres nævnte brev af 19. april 1990, ej heller forud for det udenrigsministermøde, som den 18. juni 1990 nærmere definerede indholdet i den politiske union. Og nu er der forløbet yderligere et par måneder, hvor regeringsforagt for Folketinget på ny har vist sig i, at man alene har givet Markedsudvalget slikkepinde og sutteklude.

Regeringen har brugt sine kræfter – blandt andet med en helt vild juristerfortolkning af grundlovens § 19 – og sine træneringsmuligheder til at hindre drøftelser. Den har hermed dyrekøbt sig en tilsyneladende handlefrihed for en tid og opnået, at det nu er blevet for sent at sørge for, at Danmark får gødet grunden behø-

rigt til, at vi kan mindske risikoen for, at vi dejer ind i tilfældige standpunktstilkendegivelser, der senere hen kan volde kolossal skade.

Folketingets partier har måttet følge udviklingen i reportager fra mediernes udsendte korrespondenter, fra de kronikker, som udenrigsministeren har strøet om sig med rundt omkring i forskellige aviser og fra statsministerens forsøg på gennem interview og taler ikke at sække agterud i forhold til sin udenrigsminister. Ad den vej har man for eksempel erfaret, at regeringen er gået ind for, at meget vidtgående traktatændringer skal træde i kraft den 1. januar 1993, og at regeringen har deltaget særdeles positivt i konkrete forhandlinger om punkter, der i mere end en snes år har været særdeles ømme i den folkelige danske debat, og hvor alle Folketingets otte partier nu har en kvalificeret pligt til at benytte den sparsomme tid til at give saglig, holdbar og nøgtern information, der hverken overdriver eller underdriver de nationalt enormt vidtrækkende beslutninger, som befolkningen skal træffe. Regeringens nægtelse af at informere Folketingets partier og gennemdrøfte spørgsmålene med dem har gjort opgaven væsentligt vanskeligere, end tilfældet havde været, hvis regeringen havde efterkommet de kraftige opfordringer, som et flertal i Folketingets Markedsudvalg har fremsat ved så at sige alle Markedsudvalgsmøderne fra og med den 20. april 1990.

Fremskridtspartiet ønsker meget stærkt, at regeringen totalt skifter signaler. Partiet tilslutter sig naturligvis de af flertallet opstillede punkter a–d, men præciserer, at de kun hjælper på mikroskopiske dele af det store problem.

De fire punkter er altså langt, langt fra at være tilstrækkelige. De må suppleres overensstemmende med foranstående.

Som det eneste positive tegn fra den egenrådige regering har Fremskridtspartiet med glæde noteret, at udenrigsministeren den 18. maj 1990 kl. 12.53 udtalte, at »indgående drøftelser i Markedsudvalget« vil finde sted, før regeringen afsender et memorandum til de andre EF-landes regeringer om de for vort fædrelands fremtidsplacering så altafgørende forhold. Derimod var udenrigsministerens enetale i